ROZSUDEK SOUDU (osmého senátu)

6. května 2009 *

Ve věci T-116/04,

Wieland-Werke AG, se sídlem v Ulmu (Německo), zastoupená R. Bechtoldem a U. Soltészem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené É. Gippini Fournierem a H. Gading, a poté É. Gippini Fournierem, O. Weberem a K. Mojzesowicz, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nebo snížení pokuty uložené žalobkyni podle článku 2 písm. a) rozhodnutí Komise K(2003) 4820 v konečném znění ze dne

* Jednací jazyk: němčina.

16. prosince 2003 v řízení podle článku 81 (ES) a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/38.240 – Průmyslové trubky),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (osmý senát),

ve složení E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Papasavvas a N. Wahl (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. března 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Wieland-Werke AG (dále jen „Wieland“ nebo „žalobkyně“) je německý podnik se sídlem v Ulmu (Německo), který není kótován na burze. Žalobkyně je mateřskou společností skupiny působící po celém světě hlavně v oblasti výroby, prodeje a distribuce polotovarů a speciálních výrobků z mědi a ze slitin mědi.

2 V návaznosti na sdělení informací učiněné společností Mueller Industries Inc. provedla Komise v březnu 2001 podle článku 14 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), předem neohlášená šetření v prostorách společností KME Germany AG (dříve KM Europa Metal AG), KME France SAS (dříve Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (dříve Europa Metalli SpA) (dále jen společně „KME" nebo „skupina KME"), Outokumpu Oyj a Luvata Oy (dříve Outokumpu Copper Products Oy) (dále jen společně „Outokumpu") a žalobkyně.

3 Dne 9. dubna 2001 učinila Outokumpu Komisi nabídku spolupráce na základě sdělení Komise o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 1996, C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci z roku 1996"). Dne 30. května 2001 k tomu Outokumpu předložila prohlášení.

4 V odpověď na žádost o informace podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 17, kterou v červenci 2002 zaslala Komise skupině KME a společnosti Wieland, posledně uvedená společnost dne 30. září 2002 požádala o přiznání výhod plynoucích z použití sdělení o spolupráci z roku 1996.

5 V návaznosti na tutéž žádost o informace skupina KME požádala za sebe dne 15. října 2002 o přiznání výhod plynoucích z použití uvedeného sdělení.

6 Komise provedla šetření, které zahrnovalo doplňkové kontroly v prostorách společnosti Outokumpu a skupiny KME, účastnila se jednání se zástupci společnosti Outokumpu, skupiny KME a společnosti Wieland a na základě článku 11 nařízení č. 17 zaslala skupině KME a společnosti Wieland žádosti o doplňující informace, načež v červenci roku 2003 zahájila řízení o protiprávním jednání a vydala oznámení námitek,

které zaslala skupině KME, žalobkyni a společnosti Outokumpu. Vzhledem k tomu, že se podniky, jimž bylo oznámení určeno, vzdaly práva na slyšení, toto se nekonalo.

7 Dne 16. prosince 2003 přijala Komise rozhodnutí K(2003) 4820 v konečném znění v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/38.240 – Průmyslové trubky) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 28. dubna 2004 (Úř. věst. L 125, s. 50, citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem).

8 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že výrobci organizovaní ve sdružení za kvalitu trubek používaných v odvětví klimatizace a chlazení, Cuproclima Quality Association (dále jen „Cuproclima“), jehož členem byla i žalobkyně, rozšířili svou spolupráci koncem osmdesátých let i na otázky spojené s hospodářskou soutěží.

9 Schůzky, které sdružení Cuproclima pořádalo dvakrát do roka, měly být pravidelnou příležitostí, kdy se po vyčerpání oficiálního pořadu jednání projednávaly a stanovovaly ceny, jakož i další obchodní podmínky platné pro průmyslové trubky. K těmto schůzkám, které odporovaly pravidlům hospodářské soutěže, přibyly dvojstranné kontakty mezi dotyčnými podniky. Dotyčné podniky údajně stanovovaly cenové cíle, jakož i další obchodní podmínky pro průmyslové trubky, společně koordinovaly zvyšování cen, dělily se o zákazníky a podíly na trhu a dohlížely na provádění svých protisoutěžních dohod, a to jednak určováním vůdčích subjektů na trzích, a jednak vzájemným poskytováním důvěrných informací.

10 Napadené rozhodnutí obsahuje zejména následující ustanovení:

„Článek 1

Následující podniky porušily ustanovení čl. 81 odst. 1 [ES] a od 1. ledna 1994 ustanovení čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se v uvedených obdobích účastnily souboru dohod a jednání ve vzájemné shodě spočívajících ve stanovení cen a v rozdělení trhů v odvětví průmyslových trubek:

a) [Wieland] od 3. května 1988 do 22. března 2001;

b) Outokumpu […] samostatně od 3. května 1988 do 30. prosince 1988 a společně s [Luvata] od 31. prosince 1988 do 22. března 2001;

c) [Luvata] od 31. prosince 1988 do 22. března 2001 (společně s Outokumpu […]);

d) [KME Germany] samostatně od 3. května 1988 do 19. června 1995 a společně s [KME France] a [KME Italy] od 20. června 1995 do 22. března 2001;

e) [KME Italy] společně s [KME France] od 3. května 1988 do 19. června 1995 a společně s [KME Germany] a [KME France] od 20. června 1995 do 22. března 2001;

f) [KME France] společně s [KME Italy] od 3. května 1988 do 19. června 1995 a společně s [KME Germany] a [KME Italy] od 20. června 1995 do 22. března 2001.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedená v článku 1 se ukládají následující pokuty:

a) [Wieland]: 20,79 milionu eur;

b) Outokumpu […] a [Luvata] společně a nerozdílně: 18,13 milionu eur;

c) [KME Germany], [KME France] a [KME Italy] společně a nerozdílně: 18,99 milionu eur;

d) [KME Germany]: 10,41 milionu eur;

e) [KME Italy] a [KME France] společně a nerozdílně: 10,41 milionu eur."

11 Pokud jde zaprvé o stanovení výchozí částky pokuty, Komise měla za to, že protiprávní jednání, které spočívalo hlavně ve stanovení cen a rozdělení trhů, bylo svou povahou velmi závažné (bod 294 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

12 K určení závažnosti protiprávního jednání vzala Komise rovněž v úvahu skutečnost, že kartel měl dopad na celé území Evropského hospodářského prostoru (EHP) (bod 316 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise dále zkoumala skutečné účinky protiprávního jednání a shledala, že kartelová dohoda „celkově měla dopad na trh" (bod 314 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

13 Toto své zjištění založila zejména na následujících údajích. Zaprvé přihlédla k provádění kartelové dohody s poukazem na skutečnost, že si účastnice navzájem sdělovaly objemy prodeje a úrovně cen (bod 300 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zadruhé pak podle Komise z údajů obsažených ve spisu vyplývá, že v době, kdy bylo plnění koluzní dohody vlažnější, ceny klesaly, a v ostatních obdobích výrazně rostly (bod 310 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí Komise poukázala na to, že společný podíl účastnic kartelové dohody na trhu činil 75 až 85 % (bod 310 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Začtvrté Komise konstatovala, že příslušné podíly na trhu jednotlivých účastnic kartelové dohody zůstaly po celou dobu trvání protiprávního jednání poměrně stabilní, i když u účastnic občas docházelo ke změnám zákazníků (bod 312 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

14 Nakonec Komise ještě v rámci určování závažnosti protiprávního jednání zohlednila skutečnost, že trh s měděnými průmyslovými trubkami je rozsáhlým odvětvím, jehož hodnota, pokud jde o EHP, byla odhadnuta na 288 milionů eur (bod 318 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

15 S ohledem na všechny tyto skutečnosti dospěla Komise k závěru, že dotčené protiprávní jednání je nutno považovat za velmi závažné (bod 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Zadruhé Komise zaujala k dotčeným podnikům diferencovaný přístup, aby tak zohlednila skutečnou hospodářskou schopnost každého z nich přivodit hospodářské soutěži podstatnou újmu. Komise v tomto ohledu poukázala na rozdíl mezi podíly na trhu s průmyslovými trubkami v EHP, kde na jednu stranu tržní podíl skupiny KME, jedničky na trhu EHP, činí [*důvěrné*] [1] %, a na druhou stranu tržní podíly společností Outokumpu a Wieland činí [*důvěrné*] a 13,4 %. Vzhledem k tomuto rozdílu byla výchozí částka pokuty uložené společnostem Outokumpu a Wieland stanovena na 33 % výchozí částky stanovené skupině KME, tedy 11,55 milionu eur pro společnosti Outokumpu a Wieland a 35 milionů eur pro skupinu KME (body 327 a 328 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Zatřetí Komise zvýšila výchozí částku pokuty uložené společnosti Outokumpu o 50 % na 17,33 milionu eur, aby zohlednila nutnost stanovit pokutu na takové úrovni, která jí zajistí odrazující účinek, neboť měla za to, že celosvětový obrat společnosti Outokumpu, který přesahuje 5 miliard eur, nasvědčuje tomu, že její velikost a ekonomická síla takové zvýšení dovolují (bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

18 Začtvrté Komise kvalifikovala délku trvání protiprávního jednání, které trvalo od 3. května 1988 do 22. března 2001, jako „dlouhou“. S ohledem na délku trvání protiprávního jednání proto Komise považovala za vhodné zvýšit výchozí částky pokut uložených dotyčným podnikům o 10 % za každý rok trvání jejich účasti v kartelu. Výchozí částka pokuty uložené žalobkyni tedy byla zvýšena o 125 % a základní částka tak byla stanovena na 25,99 milionu eur (body 338, 342 a 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

1 — Skryté důvěrné údaje.

19 Zapáté byla základní částka pokuty uložené společnosti Outokumpu zvýšena s ohledem na přitěžující okolnosti o 50 %, a to z důvodu, že se dopustila recidivy, protože již vůči ní bylo vydáno rozhodnutí Komise 90/417/ESUO ze dne 18. července 1990 v řízení podle článku 65 [UO], které se týkalo dohody a jednání ve vzájemné shodě evropských výrobců nerezových plochých výrobků válcovaných za studena (Úř. věst. L 220, s. 28) (bod 354 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20 Zašesté Komise v souvislosti s polehčujícími okolnostmi uvedla, že bez spolupráce se společností Outokumpu by se jí podařilo prokázat protiprávní chování pouze za období čtyř let, a snížila proto základní částku její pokuty o 22,22 milionu eur, tak aby základní částka odpovídala pokutě, která by jí byla uložena za toto období (bod 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

21 Konečně zasedmé Komise na základě bodu D sdělení o spolupráci z roku 1996 snížila částku pokuty pro společnost Outokumpu o 50 %, pro společnost Wieland o 20 % a pro skupinu KME o 30 % (body 402, 408 a 423 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

22 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 24. března 2004 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

23 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně složení senátů Soudu, byl soudce zpravodaj přidělen k osmému senátu, jemuž tak byla přidělena i projednávaná věc.

24 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 5. března 2008.

25 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

– zrušil nebo podpůrně snížil pokutu uloženou Komisí v článku 2 písm. a) napadeného rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Soud:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

27 Žalobkyně na podporu své žaloby v projednávané věci nejprve namítá protiprávnost čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, který podle ní porušuje zásadu legality trestů. Dále uplatňuje čtyři žalobní důvody, které vycházejí z nesprávného vyhodnocení velikosti trhu dotčeného protiprávním jednáním, z neodpovídajícího zohlednění velikosti dotyčných podniků, z nesprávného zvýšení pokuty z důvodu délky trvání protiprávního jednání a z toho, že sdělení o spolupráci z roku 1996 bylo vůči ní použito diskriminačně.

28 Pokud jde o žalobní důvody související s výpočtem výše pokuty, je třeba připomenout, že z bodů 290 až 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise uložila pokuty za protiprávní jednání na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a že výši pokut určila nesporně metodou stanovenou v pokynech o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny"), i když na ně v napadeném rozhodnutí výslovně neodkazuje.

29 Pokyny sice nelze kvalifikovat jako právní normu, vyjadřují však orientační pravidlo chování, podle nějž má být v praxi postupováno a od něhož se Komise může v konkrétním případě odchýlit pouze tehdy, uvede-li důvody (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, C-397/03 P, Sb. rozh. s. I-4429, bod 91 a citovaná judikatura).

30 Soud tedy musí v rámci přezkumu legality pokut uložených napadeným rozhodnutím ověřit, zda Komise vykonala svou posuzovací pravomoc dle metody obsažené v pokynech, a pakliže by měl konstatovat, že se od ní odchýlila, musí ověřit, zda je tento odklon podložený a právně dostačujícím způsobem odůvodněný. V tomto ohledu je třeba poukázat na skutečnost, že Soudní dvůr potvrdil jednak platnost samotného principu, na němž pokyny stojí, a jednak platnost metody, která je v nich uvedena

(rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 252 až 255, 266 až 267, 312 a 313).

31 Omezení posuzovací pravomoci Komise, které si sama stanovila přijetím pokynů, totiž není neslučitelné se zachováním podstatného prostoru pro její uvážení. Pokyny obsahují různé pružné prvky, které umožňují Komisi výkon její diskreční pravomoci v souladu s ustanoveními nařízení č. 17, tak jak je vyložil Soudní dvůr (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 30 výše, bod 267).

32 Krom toho v oblastech, jako je určování výše pokuty ukládané na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, kde má Komise prostor pro uvážení pokud jde například o míru navýšení za účelem odrazení, se přezkum legality tohoto posouzení zužuje pouze na ověření, zda nedošlo k zjevně nesprávnému posouzení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 18. července 2005, Scandinavian Airlines System v. Komise, T-241/01, Sb. rozh. s. II-2917, bod 79).

33 Prostor pro uvážení Komise a meze, které si Komise v této souvislosti sama stanovila, krom toho v zásadě nemají vliv na výkon soudního přezkumu v plné jurisdikci prováděného soudem Společenství (rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 538), v jehož rámci je soud Společenství oprávněn pokutu, kterou Komise uložila, zrušit, snížit nebo zvýšit (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, body 60 až 62; rozsudek Soudu ze dne 21. října 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland v. Komise, T-368/00, Recueil, s. II-4491, bod 181).

K námitce protiprávnosti čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17

Argumenty účastnic řízení

34 Podstatou tvrzení žalobkyně je, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, jakož i způsob, jakým jej Komise ve své rozhodovací praxi aplikuje, porušují zásadu legality trestů, protože Komise má při stanovování výše pokut takřka neomezený prostor pro uvážení a částka předmětné pokuty tak byla určena nahodile. Příkaz, aby žalobkyně zaplatila částku 20,79 milionu eur, je proto dle jejího názoru protiprávní.

35 Žalobkyně připomíná, že normy Společenství musejí dodržovat zásadu legality trestů, která v případě norem sankční povahy nabývá zásadního významu. Podle této zásady musí být právní předpisy Společenství určité, přesné a pro procesní subjekty předvídatelné, a jedná-li se o právní úpravu, která by mohla mít finanční důsledky, je třeba požadavek na určitost a předvídatelnost dodržovat zvlášť striktně.

36 Žalobkyně zdůrazňuje, že normy Společenství ostatně musejí předvídatelným způsobem definovat nejen samo postihované jednání, ale také jeho právní důsledky pro jednotlivce. I když se podle žalobkyně může prostor pro uvážení správy jevit nezbytným, nesmí být nicméně neomezený, a to tím spíše, jedná-li se o normu sekundárního práva nebo o trestní či „kvazitrestní" opatření.

37 Jak z oficiálních prohlášení Komise, tak ze širokého výkladu pojmu „trestní řízení" podaného Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP") podle žalobkyně vyplývá, že pokuty ukládané na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 mají povahu trestněprávních norem. Na podporu tohoto závěru žalobkyně odkazuje též na

judikaturu Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, 41/69, Recueil, s. 661, bod 172 a následující, a rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, Brugg Rohrsysteme v. Komise, T-15/99, Recueil, s. II-1613, bod 123).

38 Žalobkyně tvrdí, že nařízení č. 17, v němž se pouze uvádí, že při stanovování výše pokuty je třeba brát v úvahu „závažnost a trvání" protiprávního jednání, nevyhovuje požadavkům na určitost a předvídatelnost zákona. Rada totiž nesplnila svou povinnost upravenou v článku 83 ES, a sice jasně vymezit pravomoc, jež byla svěřena Komisi.

39 Žalobkyně také tvrdí, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 neupravuje horní hranici výše pokuty, což znamená, že u konkrétního protiprávního jednání tento článek Komisi umožňuje uložit pokuty od tisíce eur až po několik desítek miliard eur v případě některých celosvětových skupin. To podle žalobkyně znamená, že zákon dopředu výši pokuty neurčuje, ale pokuta je stanovena výlučně Komisí. Podle žalobkyně tedy hrozí, že stanovení výše pokuty bude svévolné a nepřezkoumatelné. Tento článek tedy podle ní porušuje normu Společenství vyšší právní síly (zásadu legality trestů), jakož i základní práva v oblasti vymezení trestněprávních norem, která vyplývají z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP) podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a z judikatury ESLP.

40 Žalobkyně má za to, že čl. 15 odst. 4 nařízení č. 17, podle kterého rozhodnutí o uložení pokut nemají trestněprávní povahu, nemůže mít na její úvahy žádný vliv, protože jednak každá norma Společenství, ať již má trestněprávní povahu, či nikoli, musí dodržovat zásadu legality trestů, a jednak v souladu s judikaturou ESLP není rozhodující označení právního aktu, nýbrž jeho obsah.

41 Žalobkyně krom toho tvrdí, že pokyny nenapravily nepřesnost a neurčitost nařízení č. 17. Výchozí částka pokut za protiprávní jednání kvalifikovaná jako „velmi závažná“ je totiž stanovována svévolně a nezávisle na obratu podniku. Žalobkyně také tvrdí, že pokyny tak jako tak nejsou „zákonem“ ve smyslu EÚLP. Žalobkyně v této souvislosti zdůrazňuje, že pokyny je vázána pouze Komise, a nikoli soudní orgány, neboť ty jsou oprávněny vykonávat přezkum rozhodnutí Komise v plné jurisdikci.

42 Jsou-li ke stanovení konečné výše pokut příslušné soudní orgány, pak tyto podle žalobkyně nejsou pokyny vázány, přičemž pokyny nemají žádný vliv na posuzování legality trestněprávní normy ve smyslu článku 7 EÚLP. Žalobkyně navíc poukazuje na skutečnost, že Soud v nedávné době prohlásil, že právní rámec pro stanovení výše pokut je vymezen výlučně nařízením č. 17.

43 Žalobkyně má dále za to, že protiprávnost čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 nedokáže zhojit ani fakt, že výše pokut stanovená Komisí je přezkoumatelná soudem Společenství v rámci jeho pravomoci přezkumu v plné jurisdikci.

44 Žalobkyně krom toho zdůrazňuje, že porušuje-li určité ustanovení zásadu legality trestů, nelze tuto situaci zhojit pouze s odůvodněním, že zásady proporcionality a rovného zacházení byly při použití uvedeného ustanovení dodrženy.

45 Žalobkyně také tvrdí, že je sice možné, že čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 byl v souladu se zásadou legality trestů v době, kdy byl sepsán, avšak tak tomu již není, protože obraty, jakých společnosti dosahují, jsou nyní mnohem vyšší než dříve.

46 Žalobkyně konečně tvrdí, že při stanovování výše pokut by Komise beztak měla využívat svého rozhodovacího prostoru ve světle zásady legality trestů, a to bez ohledu na to, zda je čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 protiprávní, či nikoli. Ve své rozhodovací praxi a v pokynech tak měla do oblasti stanovování výše pokut vnést jistou úroveň transparentnosti a předvídatelnosti. Podle žalobkyně to však neučinila a dala přednost odrazujícímu účinku sankce.

47 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

48 Pokud jde o argumentaci, podle níž měla Komise ve své rozhodovací praxi a v pokynech vnést do oblasti stanovování výše pokut jistou úroveň transparentnosti a předvídatelnosti, je třeba konstatovat, že tento argument neztělesňuje žádnou konkrétní právní výtku vůči nařízení č. 17 nebo napadenému rozhodnutí, nýbrž vyjadřuje přání co se týče praktického provádění politiky Komise. Tento argument je tedy třeba odmítnout jako irelevantní.

49 K věci samé stačí konstatovat, že z rozsudků Soudu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise (T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, body 66 až 88), a ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise (T-43/02, Sb. rozh. s. II-3435, body 69 až 92), jasně vyplývá, že žalobkyní uplatněné námitce protiprávnosti nelze vyhovět. Tato judikatura byla mimoto potvrzena rozsudkem Soudního dvora ze dne 22. května 2008, Evonik Degussa v. Komise a Rada (C-266/06 P, Sb. rozh. s. I-81, zveřejněné shrnutí, body 36 až 63).

50 Námitka protiprávnosti proto musí být odmítnuta.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neodpovídajícího vyhodnocení velikosti odvětví dotčeného protiprávním jednáním

Argumenty účastnic řízení

51 Žalobkyně tvrdí, že když Komise stanovila hodnotu dotčeného trhu na 288 milionů eur, nadsadila velikost tohoto trhu, a tím i závažnost protiprávního jednání, což vedlo k uložení nepřiměřené pokuty. Tvrdí také, že odůvodnění, které Komise podala k výpočtu jejího obratu, je nedostatečné, a porušuje tedy článek 253 ES.

52 Žalobkyně poznamenává, že v odvětví průmyslových trubek je celková cena výrobků obvykle tvořena cenou mědi vycházející z kurzu na London Metal Exchange (Londýnská burza kovů, dále jen „LME“) a cenou za zpracování, která odpovídá přidané hodnotě výrobce (dále jen „marže za zpracování“). Surovina nezbytná pro výrobu průmyslových trubek je podle žalobkyně dodávána buď zákazníkem, nebo samotným výrobcem trubek, který ji pak účtuje v celkové ceně.

53 Podle žalobkyně je velikost dotčeného trhu rozhodující pro posouzení závažnosti protiprávního jednání a pro stanovení výchozí částky pokuty.

54 Na základě výše uvedeného žalobkyně tvrdí, že jelikož se protiprávní jednání týkalo pouze marže za zpracování (30 až 40 % konečné ceny), měla Komise při hodnocení velikosti dotčeného trhu odečíst od celkové ceny předmětných výrobků 60 až 70 %, což by vedlo ke stanovení nižší výchozí částky pokuty. Žalobkyně v tomto ohledu připomíná, že na cenu mědi nemá žádný vliv, protože ta se stanovuje podle LME. Cena mědi je tedy faktorem, který se musí v podstatné míře odrazit pouze na straně zákazníků. Žalobkyně tvrdí, že pokud by se účastnice kartelu pokusily cenu mědi zvýšit, jejich zákazníci by si měď opatřili u jiných podniků.

55 Pokud jde o dodávky mědi, žalobkyně tedy podle svých slov jednala jako zprostředkovatel. Komise tak měla obrat na trhu vypočíst stejným způsobem, jakým počítá obrat zprostředkovatelů v oblasti kontroly spojování podniků. Dále vzhledem k tomu, že náklady na měď představují velmi významnou část celkových nákladů, nemohla je Komise posuzovat stejným způsobem jako náklady na dodání a balení, které obvykle tvoří jen zanedbatelnou část celkových nákladů. Při správném posuzování velikosti relevantního trhu, potažmo závažnosti kartelu, by Komise musela přihlédnout pouze ke zlomku ceny, kterého se předmětné protiprávní jednání dotýkalo, to znamená k marži za zpracování. Komise dle žalobkyně učinila pravý opak, když při výpočtu rozhodného obratu zaujala příliš formalistický přístup.

56 Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise porušila svou povinnost uvést odůvodnění, když odkázala na rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise (T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757), citovaný v bodě 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aby takto odůvodnila zahrnutí ceny kovu do obratu dosaženého na relevantním trhu. Tento rozsudek podle žalobkyně není pro projednávanou věc rozhodný, protože z něj vyplývá pouze to, že i kartelová dohoda týkající se jen části konečné ceny porušuje právo hospodářské soutěže, což je v tomto řízení nesporné. Podle žalobkyně je v projednávané věci rozhodné zjistit odpovídající obrat pro účely stanovení výchozí částky pokuty.

57 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

58 Pokud jde zaprvé o tvrzený nedostatek odůvodnění, je nutno uvést, že podle ustálené judikatury musí z odůvodnění individuálního rozhodnutí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum.

Požadavek uvést odůvodnění musí být posuzován podle okolností případu. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na znění dotčeného aktu, ale také s ohledem na kontext, v němž byl daný akt přijat, jakož i s ohledem na všechny právní normy upravující danou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura).

59 Pokud jde o stanovení pokut za porušení práva hospodářské soutěže, podstatné formální náležitosti, které zahrnují povinnost uvést odůvodnění, jsou splněny, jestliže Komise ve svém rozhodnutí uvede posuzované skutečnosti, které jí umožnily vymezit závažnost a délku trvání protiprávního jednání (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 463 a citovaná judikatura).

60 Pokud se jedná o posouzení závažnosti předmětného protiprávního jednání, Komise těmto požadavkům v projednávané věci vyhověla v bodech 292 až 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména z bodu 318 odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že Komise při posuzování závažnosti protiprávního jednání přihlédla k obratu na dotčeném trhu. V bodě 319 odůvodnění téhož rozhodnutí Komise odpověděla na výhrady dotyčných podniků ke zohlednění ceny mědi pro účely výpočtu uvedeného obratu. Tato odpověď sice nemusí být správná, to však nemůže zpochybnit fakt, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, neboť určení, zda k takovému pochybení došlo, spadá do věcného přezkumu legality uvedeného rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 58 výše, body 66 až 72, a ze dne 2. října 2003, International Power a další v. NALOO, C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P a C-180/01 P, Recueil, s. I-11421, body 134 až 138).

61 Z toho vyplývá, že výtka týkající se nedostatečného odůvodnění musí být odmítnuta.

62 Zadruhé, k věci samé je třeba nejprve zdůraznit, že metodika obsažená v pokynech, které Komise použila v napadeném rozhodnutí (viz bod 28 výše), vychází z logiky paušalizace, podle níž se obecná výchozí částka pokuty určená podle závažnosti protiprávního jednání vypočte v závislosti na povaze protiprávního jednání, na jejím skutečném dopadu na trh, pokud jej lze měřit, a na velikosti relevantního zeměpisného trhu (bod 1A první pododstavec pokynů). Obecná výchozí částka pokuty je pak individualizována ve vztahu ke každému účastníkovi zejména podle jeho velikosti.

63 Pro účely stanovení výchozí částky pokuty Komise dále může, aniž by však k tomu byla povinna, přihlédnout k velikosti dotčeného trhu (rozsudky Soudu ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 134, a ze dne 27. září 2006, Roquette Frères v. Komise, T-322/01, Sb. rozh. s. II-3137, body 149 a 150).

64 S ohledem na tuto judikaturu je patrné, že předpoklad žalobkyně, podle nějž je velikost relevantního trhu jako taková určujícím hlediskem pro vyhodnocení závažnosti protiprávního jednání, a tudíž i pro určení výchozí částky pokuty, není opodstatněný.

65 Z napadeného rozhodnutí však jasně vyplývá, že se Komise v projednávané věci rozhodla při hodnocení závažnosti předmětného protiprávního jednání zohlednit velikost trhu s průmyslovými trubkami v EHP. Ačkoli již Komise na základě povahy protiprávního jednání dospěla k závěru, že toto protiprávní jednání je ve smyslu pokynů „velmi závažné“ (bod 294 odůvodnění), určila v napadeném rozhodnutí závažnost protiprávního jednání, a tím pádem i obecnou výchozí částku pokuty s přihlédnutím ke skutečným účinkům kartelu na trh (body 295 až 314 odůvodnění), k zeměpisnému rozsahu relevantního trhu (body 315 až 317 odůvodnění) a ke skutečnosti, že odvětví, v němž k protiprávnímu jednání došlo, je rozsáhlým trhem, jehož hodnota v rámci EHP byla odhadnuta na 288 milionů eur (body 318 a 319 odůvodnění).

66 Pro účely vyhodnocení závažnosti protiprávního jednání a obecné výchozí částky pokuty sice velikost dotčeného trhu představovala pouze jeden z faktorů, které Komise v napadeném rozhodnutí použila, nicméně Komise uvedenou částku skutečně stanovila tak, že k velikosti dotčeného trhu přihlédla. Tvrzení Komise, že výchozí částka pokuty uložené žalobkyni by nemusela být nutně nižší než 11,55 milionu eur, kdyby od obratu na trhu byla odečtena cena mědi, tedy musí být odmítnuto.

67 Proto je třeba ověřit, zda Komise při hodnocení dotčeného trhu zohlednila cenu mědi neprávem.

68 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že výrobci průmyslových trubek nemají vliv na cenu mědi, protože se stanovuje podle LME, a že o tom, za jakou cenu se kov nakoupí, rozhodují ti, kdo nakupují průmyslové trubky. Žalobkyně též zdůrazňuje, že fluktuace cen kovu nemá žádný dopad na její zisk.

69 Je však třeba konstatovat, že neexistuje žádný pádný důvod, proč by obrat na relevantním trhu měl být počítán bez zahrnutí určitých výrobních nákladů. Jak již Komise správně uvedla, ve všech průmyslových odvětvích existují náklady spjaté s konečným výrobkem, na které výrobce nemá vliv, ale které nicméně tvoří podstatnou část celé jeho činnosti, a proto nemohou být při stanovení výchozí částky pokuty z jeho obratu vyloučeny (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, body 5030 a 5031). Skutečnost, že cena mědi tvoří významnou část konečné ceny průmyslových trubek nebo že riziko fluktuace cen mědi je o dost vyšší než u jiných surovin, nemůže tento závěr vyvrátit.

70 Je tedy nutno učinit závěr, že Komise pro účely určení velikosti dotčeného trhu právem zohlednila cenu mědi.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že velikost žalobkyně nebyla zohledněna odpovídajícím způsobem

Argumenty účastnic řízení

71 Žalobkyně tvrdí, že při stanovení výchozí částky, a tím pádem i konečné částky pokuty Komise nezohlednila její velikost, tak jak vyplývá z jejího celkového obratu, který v roce 2002 činil 1,2 miliardy eur. V téže době podle ní činil obrat skupiny KME 2,05 miliardy eur a obrat společnosti Outokumpu 5,56 miliardy eur. Žalobkyně tvrdí, že 50% zvýšení výchozí částky pokuty uložené společnosti Outokumpu dle bodu 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí nestačí k tomu, aby byla splněna povinnost Komise dodržovat zásady proporcionality a rovného zacházení. Komise měla také porušit zásadu, podle níž musí být každá pokuta založena na individuálním výpočtu.

72 Na podporu svého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že celková velikost podniku má v rámci stanovení výše pokuty zvláštní význam a že výchozí částka pokuty uložené každému ze tří dotyčných podniků měla být individualizována tak, aby byla úměrná rozdílu v jejich velikosti. Žalobkyně rovněž uvádí, že zásada rovného zacházení Komisi ukládá, aby výchozí částku pokut upravila podle celkového obratu všech podniků a nikoli pouze podle celkového obratu velkých společností. Komise proto měla výchozí částku pokuty, která byla žalobkyni uložena, snížit.

73 Žalobkyně v tomto ohledu připomíná, že Komise výchozí částku pokuty uložené skupině KME nezvýšila, přestože je téměř dvakrát tak větší než žalobkyně, a že společnosti Outokumpu, která je pětkrát větší než ona, byla výchozí částka uložené pokuty zvýšena pouze o 50 %.

74 Žalobkyně z toho vyvozuje, že ačkoli je malým podnikem, Komise ji znevýhodnila, když dostatečně nezohlednila rozdíly v hospodářské schopnosti a ve velikosti podniků. Na podporu svého závěru žalobkyně též odkazuje na některá rozhodnutí Komise, kde byl poměr mezi konečnou částkou pokuty a obratem podniků, jimž byla uložena sankce, menší než v jejím případě.

75 Žalobkyně se konečně domnívá, že Komise zanedbala svou povinnost uvést odůvodnění, když diskriminační zacházení s žalobkyní neodůvodnila.

76 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

77 Pokud jde zaprvé o výtku týkající se nedostatku odůvodnění, je třeba ji odmítnout z následujících důvodů.

78 Pokud společnost Wieland Komisi vytýká, že neuvedla důvod, proč v případě společnosti Outokumpu zvolila 50% zvýšení, je třeba připomenout rozhodnutí Soudního dvora, podle kterého je povinnost uvést odůvodnění splněna, jestliže

Komise ve svém rozhodnutí uvede posuzované skutečnosti, které jí umožnily vymezit závažnost a délku trvání protiprávního jednání (rozsudek Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, bod 59 výše, bod 463). Komise naproti tomu není povinna v něm uvádět číselné údaje nebo podrobnější popis týkající se způsobu výpočtu pokuty (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, Cascades v. Komise, C-279/98 P, Recueil, s. I-9693, bod 50).

79 Rovněž je třeba poukázat na to, že i když je rozhodnutí, jakým bylo i napadené rozhodnutí, vydáno ve formě jediného rozhodnutí, musí být posuzováno jako soubor individuálních rozhodnutí, která vůči každému z podniků, jež jsou jeho adresáty, konstatují protiprávní jednání, kterého nebo kterých se dopustil, a případně mu ukládají pokutu (rozsudek Soudu ze dne 4. července 2006, Hoek Loos v. Komise, T-304/02, Sb. rozh. s. II-1887, body 59 a 60).

80 Žalobkyně proto nemůže zpochybňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí pokud jde o míru navýšení, jež byla z důvodu odrazení použita v případě společnosti Outokumpu.

81 V bodech 332 až 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise každopádně uvedla skutečnosti, k nimž přihlížela, když z důvodu odrazení zvýšila částku pokuty uložené společnosti Outokumpu. Jak již vyplývá z výše uvedené judikatury (viz bod 78 výše), nelze Komisi vytýkat, že své rozhodnutí v tomto ohledu dále neodůvodnila.

82 Lze-li argument žalobkyně chápat jako výtku vůči Komisi, že neuvedla důvody, proč výchozí částka jí uložené pokuty nebyla v rámci odrazujícího účinku snížena, je třeba konstatovat, že s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 78 výše nelze článek 253 ES vykládat tak, že Komisi ukládá, aby ve svých rozhodnutích objasnila důvody, proč v souvislosti s výpočtem výše pokuty nepoužila jiná hlediska, která jsou v porovnání

s hlediskem použitým v napadeném rozhodnutí hypotetická (viz v tomto smyslu obdobně rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Fiskeby Board v. Komise, T-319/94, Recueil, s. II-1331, bod 127).

83 Z výše uvedeného vyplývá, že výtka týkající se nedostatku odůvodnění musí být odmítnuta.

84 Zadruhé, k věci samé je nutno konstatovat, že žalobkyně kritizuje způsob, jakým Komise rozlišila výchozí částky pokut uložených dotyčným podnikům v souladu s metodou popsanou v pokynech. Žalobkyně tvrdí, že v rámci stanovení výše pokuty má velikost podniku zvláštní význam a že v daném případě měla být výchozí částka pokuty uložené každému ze tří dotyčných podniků individualizována tak, aby byla úměrná rozdílům ve velikosti podniků.

85 V tomto ohledu je nutno ze všeho nejdříve uvést, že rozhodnutí Komise, jichž se žalobkyně dovolává, jsou nerozhodná, protože její předchozí rozhodovací praxe nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže (viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 30 výše, body 169 až 171, a rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, Michelin v. Komise, T-203/01, Recueil, s. II-4071, bod 292 a citovaná judikatura).

86 Skutečnost, že výpočtová metoda uvedená v pokynech není založena na celkovém obratu dotyčných podniků, a umožňuje proto vznik rozdílů mezi podniky pokud jde o vzájemný poměr mezi jejich obraty a výchozí částkou jim uložených pokut, je nerozhodná pro posouzení, zda Komise porušila zásady proporcionality a rovného zacházení a zásadu personality trestů. Komise totiž není povinna při stanovování výše pokut podle závažnosti a délky trvání dotčeného protiprávního jednání zajistit, v případě, že pokuty jsou ukládány několika podnikům účastnícím se téhož protiprávního jednání, aby jí vypočtené konečné částky pokut pro dotyčné podniky vyjadřovaly veškeré rozdíly mezi nimi, pokud jde o jejich celkový obrat nebo jejich

relevantní obrat (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2007, Dalmine v. Komise, C-407/04 P, Sb. rozh. s. I-829, body 141 až 147; rozsudek Soudu ze dne 29. listopadu 2005, Union Pigments v. Komise, T-62/02, Sb. rozh. s. II-5057, bod 159).

87 Z toho vyplývá, že Komise nemůže být v žádné fázi aplikace pokynů povinna zajistit, aby stanovené dílčí částky pokut vyjadřovaly veškeré rozdíly mezi celkovými obraty dotyčných podniků.

88 V projednávané věci z bodů 321 až 323, 326 až 328 a 332 až 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise mezi dotyčnými podniky rozlišovala, a to ve dvou etapách. Nejprve je v souladu s bodem 1A šestým pododstavcem pokynů navzájem rozlišila podle dílu odpovědnosti každé z účastnic předmětného protiprávního jednání. Následně podle bodu 1A čtvrtého pododstavce pokynů provedla poměrné vážení s cílem zajistit dostatečný odrazující účinek ukládaných pokut.

89 Pokud jde o díl odpovědnosti každé z účastnic předmětného protiprávního jednání, Komise přihlédla k tržnímu podílu v rámci EHP u každého z podniků, který na trhu s průmyslovými trubkami působil v roce 2000, což byl poslední celý rok trvání protiprávního jednání. Z toho dovodila, že skupina KME s tržním podílem ve výši [*důvěrné*] % zdaleka nebyla největším subjektem na trhu a spadala tedy do první kategorie podniků, kdežto Outokumpu (tržní podíl ve výši [*důvěrné*] %) a žalobkyně (tržní podíl ve výši 13,4 %) spadaly do druhé kategorie zahrnují podniky, které lze na relevantním trhu považovat za středně velké, takže bylo třeba přistoupit k rozdílnému zacházení. Výchozí částka pokut uložených společnosti Outokumpu a žalobkyni tak byla stanovena na 33 % výchozí částky pokuty uložené skupině KME, tedy 11,55 milionu eur pro Outokumpu a žalobkyni a 35 milionů eur pro KME.

90 Z judikatury vyplývá, že pokud jde o první etapu poměrného vážení, nelze Komisi tento přístup vytýkat. V rámci stanovování výše pokuty v závislosti na závažnosti totiž platí, že přestože se v případě některých podniků v důsledku kategorizace uplatňuje výchozí částka pokuty v totožné výši, zatímco velikost podniků je různá, je toto rozdílné zacházení objektivně odůvodněno předností, kterou má při určování závažnosti protiprávního jednání jeho povaha před velikostí podniků (viz rozsudek Degussa v. Komise, bod 49 výše, bod 330 a citovaná judikatura).

91 V rámci druhé etapy poměrného vážení dospěla Komise s ohledem na celkový obrat společnosti Outokumpu k názoru, že výchozí částka pokuty uložené společnosti Outokumpu musí být zvýšena o 50 %, aby se jí zajistil dostatečný odrazující účinek a aby se zohlednila skutečnost, že velké podniky mají právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které jim umožní lépe rozpoznat, že jejich chování představuje protiprávní jednání.

92 Žalobkyně nemůže Komisi vytýkat, že takové poměrné vážení provedla. Zvýšení výchozí částky pokuty uložené společnosti Outokumpu „za účelem zohlednění její velikosti a jejích zdrojů“ (bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí) totiž neznamená, že Komise měla snížit výchozí částku pokuty uložené žalobkyni s přihlédnutím k jejímu celkovému obratu. V tomto ohledu je třeba připomenout (viz body 86 a 87 výše), že Komise není povinna v rámci úpravy výchozí částky pokut z důvodu odrazení zajistit, aby částky stanovené jednotlivým podnikům vyjadřovaly veškeré rozdíly mezi nimi, pokud jde o jejich celkový obrat.

93 V souladu s úvahami vyjádřenými v bodech 30 a 31 výše Komise naopak může v rámci svého prostoru pro uvážení upravit výši pokut metodou paušalizace, pakliže se pokuty nebudou jevit nepřiměřenými s ohledem na okolnosti projednávané věci.

94 V této souvislosti je nutno zdůraznit, že při zohledňování odrazujícího účinku se výše pokuty přizpůsobí tak, aby brala v úvahu zamýšlený dopad na podnik, jemuž je pokuta ukládána, a aby se tedy s přihlédnutím k finanční schopnosti dotyčného podniku pokuta nestala zanedbatelnou či naopak nepřiměřenou v souladu s požadavky vycházejícími jednak z nutnosti zajistit účinnost pokuty, a jednak z dodržování zásady proporcionality (rozsudek Degussa v. Komise, bod 49 výše, bod 283).

95 Při volbě míry navýšení u větších podniků je dále Komise omezena tím, že výchozí částka v žádném případě nemůže překročit částku úměrnou závažnosti protiprávního jednání. Proto i v situacích, kdy obrat největšího podniku je podstatně vyšší než obrat ostatních dotyčných podniků, může se podle závažnosti předmětného protiprávního jednání stát, že Komise bude moci zvýšit výchozí částku pokuty ukládané největšímu podniku pouze nepatrně.

96 Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k závažnosti předmětného protiprávního jednání, k tržnímu podílu žalobkyně v rámci EHP a k jejímu celkovému obratu za rok 2002, tedy 1,2 miliardy eur, má Soud za to, že výchozí částka pokuty uložené žalobkyni je odůvodněná.

97 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného zvýšení výchozí částky pokuty z důvodu délky trvání protiprávního jednání

Argumenty účastnic řízení

98 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že vzhledem k prostoru pro uvážení na základě bodu 1B pokynů Komise může rozhodnout jak o vhodnosti zvýšení z důvodu délky trvání protiprávního jednání, tak o míře navýšení v rámci 10% limitu. Žalobkyně poznamenává, že v důsledku toho, jak byl bod 338 odůvodnění napadeného rozhodnutí formulován, se Komise vzdala možnosti užít pravomoci, kterou jí svěřuje bod 1B první pododstavec pokynů pokud jde o prvních pět let trvání kartelové dohody. Vlivem toho mohla Komise zvýšit částku pokuty uložené žalobkyni jen za dobu posledních sedmi let trvání protiprávního jednání.

99 Podle žalobkyně se Komise nemůže odvolávat na skutečnost, že bod 338 odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávně formulován. Žalobkyně se domnívá, že důsledky chybné formulace rozhodnutí musí nést jeho autor a že v případě, kdy by rozhodnutí obsahovalo vzájemně si odporující údaje, má přednost ta sankce, která je pro dotyčnou osobu příznivější.

100 Nejednoznačné odůvodnění je podle žalobkyně odůvodněním vadným, a porušuje tedy článek 253 ES.

101 Žalobkyně zadruhé uvádí, že Komise porušila zásadu, podle níž musí být pokuta výsledkem individualizovaného výpočtu. Podle ní rovněž Komise nedodržela svou povinnost uvést odůvodnění, když nevysvětlila, proč nevyužila svého prostoru pro uvážení. Podle žalobkyně totiž Komise použila tutéž přitěžující okolnost, tj. více než pětileté trvání předmětného protiprávního jednání, jak k odůvodnění zvýšení, tak ke stanovení maximální míry navýšení na 10 %.

102 Žalobkyně tvrdí, že Komise, která se rozhodla použít maximální míru 10 % za každý rok trvání protiprávního jednání, neuvádí důvody, proč bylo takové zvýšení vhodné. Žalobkyně tvrdí, že Komise měla pro účely použití této míry navýšení poukázat na specifické okolnosti týkající se kartelu, o který v projednávané věci šlo. Rovněž tak Komisi vytýká, že dostatečně neodůvodnila zvýšení částky pokuty z hlediska intenzity a kontinuity dotčeného kartelu.

103 Komise navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

104 Pokud jde zaprvé o výtku týkající se údajné nejednoznačnosti odůvodnění a dále skutečnosti, že se Komise v napadeném rozhodnutí vzdala možnosti zvýšit za prvních pět let kartelové dohody výchozí částku pokuty uložené žalobkyni, je třeba zkoumat body 338, 340 a 342 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které zní:

„(338) Nejprve je třeba poznamenat, že předchozí rozhodovací praxe nevytváří právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže, neboť ten je vymezen výlučně v nařízení č. 17 […] Argument skupiny KME uvedený v bodě 337 odůvodnění, který se zakládá na předchozí praxi Komise, je tedy třeba odmítnout. Současná politika Komise ve věcech kartelových dohod spočívá ve zvyšování pokut o 10 % za každý rok nad rámec prvních pěti let trvání protiprávního jednání. V několika nedávných věcech tak došlo ke zvýšení o více než 100 % v souvislosti s délkou trvání protiprávního jednání […] V projednávané věci, kdy délka trvání kartelu činila dvanáct let a deset měsíců, považuje Komise 10% zvýšení pokut ročně za vhodné.

[…]

(340) Na základě výše uvedeného má Komise za to, že [Wieland], Outokumpu [a skupina KME] porušovaly čl. 81 odst. 1 [ES] a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP přinejmenším od 3. května 1988 až do 22. března 2001. Dopustily se dlouhodobého trvajícího protiprávního jednání, které trvalo déle než dvanáct let a deset měsíců.

[…]

(342) Proto bude výchozí částka pokut stanovených společnostem Outokumpu a [Wieland] na základě závažnosti protiprávního jednání zvýšena o 125 % […]“

105 Je nutno konstatovat, že při výkladu těchto bodů odůvodnění ve spojení s bodem 1B pokynů je záměr Komise zvýšit výchozí částku pokuty uložené žalobkyni o 10 % za každý rok trvání protiprávního jednání zcela nepochybný. Výtky, které žalobkyně v tomto ohledu uplatnila, je proto třeba odmítnout.

106 Zadruhé, k věci samé je třeba připomenout, že zvýšení pokuty v závislosti na délce trvání protiprávního jednání se neomezuje pouze na případ, kdy je dán přímý vztah mezi délkou trvání a větší újmou, která narušila cíle Společenství stanovené v pravidlech hospodářské soutěže (viz v tomto smyslu rozsudek Michelin v. Komise, bod 85 výše, bod 278 a citovaná judikatura).

107 Z pokynů krom toho vyplývá, že Komise nestanovila, že by se posuzování závažnosti a posuzování délky trvání protiprávního jednání mělo jakkoli překrývat nebo že by mezi nimi měl panovat vztah vzájemné závislosti.

108 Naopak, ze systematiky pokynů vyplývá zaprvé, že tyto upravují posuzování závažnosti protiprávního jednání jako takového pro účely stanovení obecné výchozí částky pokuty. Zadruhé, závažnost protiprávního jednání se posuzuje s ohledem na charakteristiky dotyčného podniku, zejména na jeho velikost a postavení na relevantním trhu, což může vést k poměrnému vážení výchozí částky, k rozdělení podniků do kategorií nebo ke stanovení zvláštní výchozí částky. Zatřetí, délka trvání protiprávního jednání se bere v úvahu při stanovení základní částky a začtvrté se podle pokynů přihlédne k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, na základě čehož se pak výše pokuty upraví zejména v závislosti na aktivní či pasivní roli dotyčných podniků při uskutečňování protiprávního jednání.

109 Z toho vyplývá, že pokud si Komise toliko vyhradila možnost zvýšení u dlouhodobých protiprávních jednání za každý rok jejich trvání až o 10 % částky stanovené za závažnost protiprávního jednání, nijak ji to nezavazuje k tomu, aby toto procento stanovila v závislosti na intenzitě aktivity kartelové dohody nebo na jejích dopadech, či dokonce podle závažnosti protiprávního jednání. Rozhodnutí o tom, jaká míra navýšení bude uplatněna z důvodu délky trvání protiprávního jednání, totiž přísluší Komisi v rámci jejího prostoru pro uvážení (viz bod 31 výše).

110 Pokud jde o výtku, že Komise použila tutéž okolnost, tj. více než pětileté trvání předmětného protiprávního jednání, jak k odůvodnění zvýšení, tak ke stanovení maximální míry tohoto zvýšení na 10 %, Soud nespatřuje žádnou protiprávnost v tom, že délka trvání protiprávního jednání má vliv nejen na zvýšení základní částky jako takové, ale také případně na konečnou míru navýšení. Jak se uvádí v předchozím bodě, Komise není povinna při volbě míry navýšení z důvodu délky trvání protiprávního jednání přihlížet k jeho závažnosti.

111 Komise v projednávané věci konstatovala, zejména v bodech 335 a 340 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se žalobkyně účastnila protiprávního jednání po dobu dvanácti let a deseti měsíců, což je ve smyslu pokynů dlouhodobé protiprávní jednání, a pokutu proto zvýšila o 125 %. Komise se přitom neodchýlila od pravidel, která si sama v pokynech stanovila. Soud má ostatně za to, že toto 125% zvýšení není v projednávané věci zjevně nepřiměřené.

112 Ze všech těchto úvah vyplývá, že žalobní důvod týkající se zvýšení částky pokuty z důvodu délky trvání protiprávního jednání musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z diskriminačního použití sdělení o spolupráci z roku 1996

Argumenty účastnic řízení

113 Žalobkyně se v podstatě domnívá, že byla diskriminována v porovnání se skupinou KME, jíž byla částka uložené pokuty snížena o 30 %, zatímco v jejím případě činilo snížení pouze 20 %, přestože její spolupráce byla alespoň stejně tak významná jako spolupráce skupiny KME.

114 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise neprávem snížila skupině KME částku pokuty ve větším rozsahu než jí, a to na základě skutečnosti, že „KME oznámila, že soubor protisoutěžních opatření existoval již v 80. letech […], zatímco Wieland uváděla rok 1993 […]“ (bod 423 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

115 Žalobkyně sice připouští omezenou hodnotu svého příspěvku do šetření, které se týkalo období do roku 1993, nicméně připomíná, že existenci kartelu v tomto období nepopírala, avšak z důvodu odstoupení několika svých pracovníků nebyla schopna ji potvrdit. Podle žalobkyně Komise přikládala příspěvku skupiny KME nadměrný význam oproti příspěvku žalobkyně. Existenci kartelu před rokem 1993 totiž podle žalobkyně skutečně dokazovalo pouze jediné prohlášení skupiny KME. Uvedené prohlášení bylo navíc podle žalobkyně učiněno až na výslovnou žádost Komise. Podle žalobkyně jsou ostatní prohlášení skupiny KME stejné povahy jako její prohlášení, protože potvrzují existenci schůzek, které v nich však nejsou kvalifikovány jako protisoutěžní.

116 S odkazem na body 397, 417 a 418 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně uvádí, že Komise konstatovala, že skutkový stav za období do roku 1993 byl skupinou KME objasněn jen velmi omezeně. Žalobkyně z toho dovozuje, že rozsáhlejší snížení částky pokuty pro KME než pro ni samotnou je zjevně nesprávné a trpí nedostatkem odůvodnění, protože její spolupráce měla srovnatelnou hodnotu jako spolupráce KME.

117 Žalobkyně se ostatně domnívá, že byla v tomto ohledu Komisí penalizována za to, že na rozdíl od skupiny KME odmítla učinit úplné doznání. Ačkoli žalobkyně v návaznosti na důkladné interní šetření poskytla popis navzájem diferencovaných a podrobných skutečností, nebyla schopna na základě tohoto šetření ověřit a přiznat existenci protisoutěžních praktik za období let 1988 až 1993. Zacházení, jemuž byla žalobkyně vystavena, podle ní do značné míry znamená totéž, jako by byl určitý podnik přinucen k sebeobvinění, což je v rozporu s právem Společenství, neboť se jedná o porušení práv obhajoby.

118 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem přiznala skupině KME snížení většího rozsahu než jí s přihlédnutím ke skutečnosti, že KME ohlásila osm schůzek „pracovní skupiny“, o nichž se ostatní účastnice nezmiňovaly. Žalobkyně totiž uvádí, že ve svém dopise ze dne 30. září 2002 zaslaném Komisi poukázala na řadu schůzek, které se konaly v letech 1999 až 2000, a poskytla úplnější popis než KME.

119 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že v dopise ze dne 30. září 2002 poskytla Komisi dobrovolně o období let 1997 až 1999 (dále jen „období klidu“) mnohem přesnější a podrobnější informace než KME. Podle žalobkyně Komise dokládá existenci protisoutěžního chování během období klidu pomocí stručných informací od skupiny KME, jak se uvádí v jediné pasáži v bodě 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to přesto, že žalobkyně popsala konání dvanácti schůzek v průběhu let 1997 a 1998 podrobněji než KME. Krom toho popis skutečností poskytnutý žalobkyní byl Komisí připomenut v jedenácti poznámkách pod čarou, a to k bodům 157 až 167 a 202 až 212 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

120 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že pokud začala s Komisí spolupracovat o dva týdny dříve než KME, měla mít nárok na rozsáhlejší snížení částky pokuty než KME, či přinejmenším na snížení stejného rozsahu. V tomto ohledu žalobkyně odkazuje na oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“), podle kterého se rozsáhlejší snížení přizná tomu podniku, který bude spolupracovat rychleji. Žalobkyně uznává, že se uvedené oznámení na projednávanou věc nepoužije, Soud by je však mohl vzít v úvahu jako projev obecné právní zásady.

121 Komise zpochybňuje všechny žalobkyní uplatněné výtky.

Závěry Soudu

122 Pokud jde zaprvé o výtku týkající se nedostatku odůvodnění, je třeba konstatovat, že je zjevně neopodstatněná. Posuzované skutečnosti, k nimž Komise přihlédla při snížení

pokut skupině KME a žalobkyni na základě sdělení o spolupráci z roku 1996, jsou jasně uvedeny v bodech 404 až 423 odůvodnění napadeného rozhodnutí, což pro splnění požadavků článku 253 ES postačuje (viz body 58 až 59 výše).

123 Zadruhé, k věci samé je nutno úvodem konstatovat, že pokud se určitý podnik dopustil protiprávního jednání porušujícího pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže, může usilovat o přiznání podstatného snížení částky pokuty, která mu hrozí, či dokonce o neuložení žádné pokuty, a to tak, že bude s Komisí spolupracovat. V tomto ohledu je třeba připomenout, že snížení pokuty na základě spolupráce v průběhu správního řízení vychází podle ustálené judikatury z úvahy, že taková spolupráce Komisi usnadňuje zjišťování protiprávních jednání (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, BPB de Eendracht v. Komise, T-311/94, Recueil, s. II-1129, bod 325, a Finnboard v. Komise, T-338/94, Recueil, s. II-1617, bod 363).

124 Rovněž je třeba připomenout, že u posuzování spolupráce poskytnuté účastníky kartelové dohody může být shledána pouze vada spočívající ve zjevně nesprávném posouzení Komise, protože při hodnocení kvality a užitečnosti spolupráce určitého podniku, zejména v porovnání s přispěním jiných podniků, má Komise široký prostor pro uvážení (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, bod 88). Komise však nemůže v rámci tohoto posuzování porušovat zásadu rovného zacházení.

125 Vzhledem k tomu, že se všechny výtky žalobkyně týkají její údajné diskriminace v porovnání se skupinou KME, je tedy třeba ověřit, zda Komise mohla žalobkyni přiznat snížení částky pokuty o 20 % a skupině KME o 30 % na základě jejich spolupráce, aniž by tím porušila zásadu rovného zacházení a aniž by tím překročila svůj prostor pro uvážení.

126 Pokud jde o časový sled, v jakém byly informace Komisi poskytovány, je třeba konstatovat, že jak žalobkyně, tak KME začaly s Komisí spolupracovat poté, co od ní obdržely žádost o informace, avšak ještě před zasláním oznámení námitek. Na skupinu

KME i na žalobkyni se navíc použije bod D sdělení o spolupráci z roku 1996, který se nijak nezmiňuje o kritériu dřívějšího zahájení spolupráce určitého podniku oproti jinému podniku.

127 Z judikatury krom toho vyplývá, že při posuzování úrovně spolupráce v případě dvou spolupracujících podniků nelze brát časové hledisko v úvahu tam, kde byly informace dotyčnými účastníky poskytnuty s dosti krátkým odstupem a v dosti podobné fázi správního řízení (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 13. prosince 2001, Acerinox v. Komise, T-48/98, Recueil, s. II-3859, bod 139, a ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 467).

128 Ačkoli tedy žalobkyně ve své spolupráci s Komisí předstihla skupinu KME o dva týdny, tento rozdíl sám o sobě neznamená, že by Komise byla povinna jí přiznat rozsáhlejší snížení částky pokuty než skupině KME, či přinejmenším snížení stejného rozsahu.

129 Potud, pokud se žalobkyně odvolává na obdobné použití bodu 23 oznámení o spolupráci z roku 2002, které stanoví, že Komise může přiznat rozsáhlejší snížení částky pokuty tomu podniku, který jako první podá důkazy o předpokládaném protiprávním jednání, přičemž poskytne významnou přidanou hodnotu, je třeba uvést, že obdobné použití je možné pouze za účelem zaplnění mezery v právu. Je však nutno konstatovat, že na spolupráci žalobkyně i na spolupráci skupiny KME a společnosti Outokumpu se vztahovalo sdělení o spolupráci z roku 1996.

130 Pokud lze argument žalobkyně chápat tak, že ve skutečnosti poukazuje na rozpor mezi zákony v čase, postačí konstatovat, že takový rozpor neexistuje. Nová norma se totiž přímo použije na budoucí následky situace, jež nastala za účinnosti předchozí normy, pouze tehdy, neexistují-li přechodná ustanovení (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. ledna 2003, Německo v. Komise, C-512/99, Recueil, s. I-845, bod 46 a citovaná

judikatura). V daném případě bod 28 oznámení o spolupráci z roku 2002 jasně stanoví, že uvedené oznámení platí od 14. února 2002 pro všechny případy, v nichž se žádný podnik neobrátil na Komisi, aby využil příznivého zacházení uvedeného ve sdělení o spolupráci z roku 1996. V projednávané věci je přitom nesporné, že se dotyčné podniky, včetně žalobkyně, na Komisi obrátily, aby využily příznivého zacházení podle sdělení o spolupráci z roku 1996.

131 Poté, co byly odmítnuty argumenty žalobkyně týkající se časového sledu, v němž byly informace Komisi poskytovány, je nutno po kvalitativní stránce ověřit, zda přispění skupiny KME ve srovnání s přispěním žalobkyně mohlo odůvodňovat rozdíl ve výši 10 procentních bodů mezi mírou navýšení uplatněnou na částky pokut uložených uvedeným podnikům.

132 Předně nemůže obstát argument žalobkyně, podle nějž snížení částky pokuty z důvodu, že určitý podnik uznal svou účast v protiprávním jednání, porušuje práva obhajoby ostatních dotyčných podniků.

133 Z judikatury totiž vyplývá, že Komise je oprávněna snížit částku ukládaných pokut těm podnikům, které se nespokojí pouze s oznámením užitečných informací, ale dokonce výslovně uznají svou účast v protiprávním jednání. Komise zajisté nemůže podnik nutit, aby se ke své účasti v protiprávním jednání doznal. Nic jí však nebrání v tom, aby při stanovení výše pokuty vzala v úvahu pomoc, kterou jí tento podnik ze své vlastní vůle poskytl pro účely prokázání existence protiprávního jednání (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. července 2005, Acerinox v. Komise, C-57/02 P, Sb. rozh. s. I-6689, bod 87, a ThyssenKrupp v. Komise, C-65/02 P a C-73/02 P, Sb. rozh. s. I-6773, bod 50).

134 Uznání vytýkaného protiprávního jednání ze strany dotyčného podniku má totiž čistě dobrovolnou povahu, protože tento podnik není nijak nucen k tomu, aby kartelovou

dohodu přiznal (rozsudek ze dne 14. července 2005, Acerinox v. Komise, bod 133 výše, bod 89, a rozsudek ThyssenKrupp v. Komise, bod 133 výše, bod 52).

135 V projednávané věci je třeba konstatovat, že z výkladu bodů 405 a 406 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s jeho body 416 až 422 odůvodnění vyplývá, že Komise přiznala snížení částky pokut uložených žalobkyni a skupině KME současně na základě dvou skutečností, a to na základě toho, že nezpochybňovaly věcnou správnost skutečností naplňujících znaky konstatovaného protiprávního jednání, a dále, že jejich spolupráce při prokazování skutkového stavu překračovala rámec povinností vyplývajících z článku 11 nařízení č. 17.

136 Pokud jde o tuto posledně zmíněnou skutečnost, z bodů 168, 169, 171, 405, 417, 419 a 423 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise považovala přispění skupiny KME a přispění žalobkyně za kvalitativně podobné, kromě uznání existence koluzních aktivit před rokem 1993 a odhalení podpůrných schůzek, jejichž údajným účelem bylo zintensivnit uskutečňování protiprávního jednání.

137 S ohledem na to, že již bylo prokázáno, že počátek kartelové dohody nastal v roce 1988, je zjevné, že odpověď žalobkyně obsažená v jejím dopise ze dne 30. září 2002 neusnadnila Komisi určování délky trvání protiprávního jednání. V uvedeném dopise totiž žalobkyně poskytla seznam oficiálních schůzí sdružení Cuproclima, které se konaly od roku 1985, ovšem bez uvedení témat, která byla v průběhu těchto schůzek projednávána. V témže dopise uvedla žalobkyně svůj názor, že koluzní styky začaly kolem roku 1993.

138 Naproti tomu skupina KME v dopise ze dne 15. října 2002 připustila, že v prvních letech po vytvoření sdružení Cuproclima, tedy po roce 1985, účastnice dojednávaly rozdělení zákazníků, a popsala způsob, jak přitom postupovaly.

139 Pokud jde o období klidu (od roku 1997 do roku 1999), je třeba konstatovat, že v dopise skupiny KME ze dne 15. října 2002 jsou poskytnuty informace o vývoji fungování kartelové dohody v rámci sdružení Cuproclima, jakož i o tom, že KME, Wieland a v menší míře i Outokumpu udržovaly až do roku 1999 pravidelné kontakty mimo rámec sdružení Cuproclima, a to nejčastěji telefonicky, kdy se hovořilo o některých zákaznících či o cenách.

140 Pokud jde o období od roku 1999 do roku 2001, z uvedeného dopisu vyplývá, že se členové sdružení Cuproclima sešli na zhruba osmi schůzkách „pracovní skupiny", které se konaly mimo pravidelné schůze sdružení Cuproclima, a to za účelem zintenzivnění aktivit kartelu.

141 Pokud jde o spolupráci, kterou k uvedeným obdobím poskytla žalobkyně, je třeba konstatovat, že ačkoli je seznam schůzek, který předložila, úplnější než seznam poskytnutý skupinou KME, neuvedla, zda byla na schůzkách zaznamenaných na tomto seznamu projednávána témata související s kartelovou dohodou. Z toho vyplývá, že žalobkyně tímto seznamem nepřispěla k tomu, aby Komise byla schopna seznámit se s kontextem uvedených schůzek a posoudit jejich předmět. Žalobkyně se tedy nemůže na tento seznam odvolávat, a tvrdit tak, že její spolupráce měla pro účely šetření Komise vyšší hodnotu než prohlášení skupiny KME, či hodnotu stejnou (viz body 139 a 140 výše).

142 V rámci své spolupráce však žalobkyně Komisi poskytla některé relevantní poznatky, pokud jde o období klidu a období od roku 1999 do roku 2000.

143 Podobně jako skupina KME poskytla žalobkyně zejména důkazy týkající se protisoutěžní korespondence, která proběhla mezi ní a skupinou KME v roce 1997 (bod 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

144 Rovněž oznámila, že se členové sdružení Cuproclima koncem 90. let rozhodli znovu oživit koluzní aktivity, což se projevilo tím, že v roce 1999 byla vydána tabulka, která měla být členům kartelu přístupná elektronicky a měla obsahovat citlivé údaje. Je však třeba konstatovat, že ačkoli se tyto informace týkají protiprávního jednání, neodhalují konání podpůrných schůzek, jejichž cílem bylo usměrňovat a posilovat koluzní aktivity, k nimž docházelo na pravidelných schůzích sdružení Cuproclima, o čemž naopak skupina KME Komisi uvědomila, když oněch osm schůzek „pracovní skupiny" oznámila.

145 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že tvrzení žalobkyně, podle nichž přispěla k objasnění období protiprávního jednání v letech 1997 až 2000 úplněji než KME, nenacházejí oporu v dokumentech založených ve spisu.

146 Ve světle judikatury citované v bodě 133 výše má tedy Soud za to, že se Komise při stanovení úrovně snížení pokuty uložené žalobkyni na základě její spolupráce nedopustila zjevně nesprávného posouzení.

147 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba učinit závěr, že ani poslední žalobní důvod není opodstatněný.

148 Žaloba proto musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

149 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Wieland-Werke AG se ukládá náhrada nákladů řízení.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. května 2009.

Podpisy.